Lluita pel control d'AP a Catalunya

Amb congrés regional al fons

Oriol DOMINGO

Escoltes telefòniques, espionatge polític a partits parlamentaris, increment de l'atur, baixada de les pensions, tensions internes a les files socialistes i entre el PSOE i la seva central sindical, UGT, persistència de l'escandalosa ambigüitat sobre el referèndum de l'OTAN, partidisme de RTVE amb clara tendència cap al govern, i un llarg etcètera, són algunes de les crítiques al govern de felipe González.

Aquest no és un moment precisament dolç del *felipisme*. Però un dels seus grans trumfos és que, a nivell d'estat, no té alternativa. Els sondeigs que es divulguen indiquen que la Coalició Popular no acaba de quallar com a força capaç d'arribar al Palau de la Moncloa. També indiquen que el Partit Reformista, encara que va incidint més en la societat, ho fa amb un increment lent.

La situació és diferent a Euskadi i a Catalunya. El PNB i Convergència i Unió (CiU) no són tan sols unes autèntiques alternatives al Partit Socialista, sinó que, a més, governen als executius autònoms des del 1980.

Coalició Popular, però, no és alternativa a nacionalistes ni a socialistes, ni al Principat ni al País Basc. És en aquest context que Aliança Popular de Catalunya celebrarà el seu congrés regional el 21 de juny a Barcelona. El partit manté, des de fa mesos, tensions internes entorn de tres qüestions. La primera és la diversitat de plantejaments sobre què ha de fer el partit fraguista a Catalunya. Hi ha acord sobre la tesi fonamental: AP és un partit nacional espanyol, que assumeix el fet autonòmic català. Alhora, hi ha discrepàncies sobre com s'han de compaginar els dos pols d'aquesta definició: espanyolisme i catalanisme.

Eduard Bueno, president d'AP de Catalunya

La segona qüestió és la lluita pel control de l'organització del partit al conjunt de Catalunya, i de cadascuna de les seves quatre províncies administratives, tenint en compte que AP és un partit fonamentalment provincialista. Té molt més poder executiu el president d'AP de Barcelona que el president d'AP de Catalunya, per exemple.

La tercera qüestió és si hi ha la disputa per formar part i encapçalar les candidatures que es faran quan se celebrin les properes eleccions legislatives estatals.

Sobre aquestes tres qüestions, que van lligades entre elles, hi ha tensions entre els dos sectors d'AP de Catalunya. L'un és oficialista, encapçalat pel tàndem Eduard Bueno i Jorge Fernández, amb dos diputats al Parlament de Catalunya. L'altre és l'anomenat regeneracionista, liderat per Francisco Duque. Entre ambdos sectors o tendències sobresurt Miguel Àngel Planas, diputat al Congrés, que intenta de fer de pont entre les dues parts. De tota manera, sembla que Planas està més prop de Duque, i és considerat més fraguista que el mateix Manuel Fraga.

Tot fa preveure que el congrés del 21 de juny ratificarà Bueno en la presidència d'AP de Catalunya i que al setembre Planas serà escollit president d'AP de Barcelona. Així, Planas haurà fet una passa endavant per ser el cap de llista d'Aliança Popular a la capital catalana. Haurà de competir amb els altres caps de llista, Miquel Roca, per CiU; Narcís Serra, pel PSC-PSOE, i Francesc Vicens, per ERC. Pel que fa al PSUC, encara no l'han fet públic.

• Notícia • Notícia • Notícia • Notícia • Notícia • Notícia •
quiosc llibreria
LA MÀSCARA
nuevo centro, local 70 - valència
tel. 347 30 44
Hem obert una secció nova dins la llibreria, i l'hem omplida de làmines, cartells, postals, retallables i màscares.